

HOUBAŘSKÁ

Lád'a je houbař a dost se tomuhle koníčku věnuje. Koncem června vyrazil na ta svá místačka. Z lesa si v proutěném košíku nese klouzky, sladěky, křemenáče i pár hříbků s krásnou hnědou hlavou. Přesto, že počasí nebylo nic moc. Na červen sychravo, studeno, až běda. Ale on má slušně zaplněný košík. V duchu si už představuje, jak doma v kuchyni začne houby čistit, s každým „úlovkem“ se polaská a znovu si v duchu představí místočko, kde ho našel.

Jde kolem Štikovského rybníka, co je za světoznámým motokrosovým areálem, když na břehu rybníka, pod řadou olší a břízek spatří výstavního kozáka. Toho tady nemůže přece nechat, kluka nádhernýho. To by mu houbaři nikdy neodpustili.

Opatrně poklekne k vodě a sahá do kapsy kabátu - vaťáku pro houbařský nožík. V tom okamžiku se měkký, podmáčený břeh ulomí a on i s tím výstavním kozákem, nožíkem, který dostal od dcery vloni k Vánocům, i se skoro plným košíkem hub padá do studené vody rybníku.

Žádná legrace.

Vaťák i holínky táhnou Lád'u pod vodu. Na houbařský „úlovek“ v tu ránu zapomněl. Teď jde jenom o holý život. O nic menšího. Ještě jakž takž stačí. Nemusí šlapat vodu.

Ale pomalu se Lád'a propadá do bahna rybníku, jako Jan Werich ve filmové pohádce Byl jednou jeden král. Werich - král křičí, pomóc, já se propadám, já zahynu, bude ze mě černé uhlí, lidi budou se mnou topit, budou mě dávat do kamen! Krále zachránila baba - kořenářka a našeho Lád'u povislé větve olše, za které se pomaličku vytáhl na břeh Štikovského rybníku.

Kousek od rybníku má Lád'a svoji babetu. Sedne na motorku a za ním se táhne mokrá čára. Jen filcová kšiltovka je na Lád'ovi suchá. Od rybníku k jeho baráku je něco přes kilák. Celou cestu se Lád'a modlí, aby babeta do-
jela, aby mu nedošel benzín, aby nepíchnul.

Babeta došla. Na dvorku z něho kape voda jak z hastrmana. Celý se třese, ten konec června byl skutečně nekřesťanský studený. Na bidlo si pověsí kalhoty, vaťák, svetr, ponožky i spodní prádlo.

V rychlosti si uvaří v kuchyni grog, přidá víc rumu, a v suchém prádle zalehne do peřin.

„Táto, co děláš před polednem v tý posteli,“ volá na Lád'u jeho žena Alenka, když přijde z nákupu domů.

„Áále, Alenko, ty mi to snad ani nebudeš věřit, holka, já byl na houbách a skoro jsem se utopil, fakt. Zatracený houby!“ odpovídá Lád'a z kanafasu a šíleně přitom drkotá zuby.

